

A young man and woman with angel wings are shown in profile, facing each other and about to kiss. They are standing in a grassy field under a cloudy sky. The man is shirtless and wearing dark jeans, while the woman is wearing a white dress and holding a bouquet of flowers. A large, stylized pink graphic with a decorative border and wings is overlaid on the image, containing the title and author's name.

Phoenix

KRÁSNÍ MRTVÍ

EDEN MAGUIRE

FRAGMENT

cover illustration by Julia Starr of <http://high-fate.deviantart.com>

Krásní mrtví Phoenix

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Gabriella Poole – Temná akademie – Vyvolení

Christy Raedeke – Mayské proroctví – Zápas o osud lidstva

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Rick Riordan – Kronika Cartera Kanea – Rudá pyramida

Eden Maguire

Krásní mrtví – Phoenix – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Phoenix

KRÁSNÍ MRTVÍ

EDEN MAGUIRE

F RAGMENT

Mým dvěma krásným dcerám

Možná nic z toho není pravda.

Nakonec to přiznám: „Probudila jsem se a všechno to byl jenom sen.“

Představte si to – vymyslela jsem si Krásné mrtvé, všechny ty příběhy. O Jonasovi, Arizoně, Summer a Phoenixovi, tam za foxtonským hřebenem. Protože jsem je tak hrozně chtěla mít zpátky ve svém životě.

Ale ve skutečnosti neexistuje žádný Hunter, jejich svrchovaný pán, žádný návrat z limbu sem na odvrácenou stranu se nekonal – nic takového. Byl to jen výplod mého chorého, žalem šíleného mozku.

Pouštím si písničku Summer Madisonové, jedu po točité cestě, jaro se chýlí k létu a po obou stranách se zvedají stříbrné a zelené osiky.

„Tolik jsem tě milovala / Ale nastal čas odejít / Volal jsi mě / Vrátit jsem se nemohla / Nastal totiž čas odejít.“

Je mrtvý, říkám si. Krásný Phoenixi, každý den na tebe myslím, srdce mi puká. Díváš se mi do očí, ale ne doopravdy. Držíš mě za ruku a ta tvoje je studená jako led.

„Volala jsem tě / Vrátit ses nemohl / Nastal totiž čas odejít.“

Jedu do hor. Střechu mám staženou, vítr ve vlasech. Je půlka května, listy osik se chvějí a třepotají ve vánku.

Horké slunce mi spaluje tvář a písčítá půda lesní cesty mi skřípe pod koly. Najedu na jámu, cévédčko povyskočí a zasekne se – „nastal č – č – čas ode – ode – jít...“ Zmáčknou tlačítko off. Kam se ženu? Co čekám?

Půl míle před foxtonským hřebenem dupnu na brzdy. Motor se zastaví.

Jsem půl míle od Andělské skály a od toho strmého srázu do skrytého údolí, kde kolem prázdné stodoly a starého ranče kvete jarní louka. Rudé vlčí máky se něžně pohupují v zelené trávě, šepotavý vítr zvedá prach na opuštěném dvoře.

Motor zmlkne, rozhostí se ticho. Nedokážu se pohnout. Sedím, spoutaná neviditelnými vlákny vzpomínek a nadějí.

Nikdy jsme nepotřebovali slova, Phoenix a já. Stačilo, abych mu pohlédla do těch jeho šedomodrých očí a věděla jsem – prostě jsem věděla –, nad čím přemýšlí. Pamatuji si, jak měl ve zvyku si bezmyšlenkovitě odhazovat z čela tmavé vlasy, jednou, dvakrát, třikrát. A já vždycky zvedla ruku a udělala to za něj a on se usmál. Tím svým trochu křivým, zvláštním úsměvem, se rtem ohrnutým na pravé straně. S láskou v očích.

Sedím ve své stříbrné ulitě vzpomínek. Mám natáhnout ruku a otočit klíčkem v zapalování? Vidím se, jak přijíždím na konec polní cesty, vystupuju z auta, vkročím do stínu zrezivělého vodojemu, zastavím se a pohlédnu

dolů ke stodole. Stodola bude vrhat přes dvůr dlouhý stín. Dveře budou otevřené. Nad nimi bude přibité losí paroží. A vedle ní, v té staré ohradě, budou mezi rozlezlými tmavými trnitými keři zvedat hlavy zářivě modré orlíčky. Žádné kroky nenaruší desetiletí nepošlapanou půdu, žádný pohyb, žádný zvuk.

Vím to – zažila jsem to už mnohokrát.

Poprvé, podruhé, potřetí vykročím ke stodole a nakouknu dovnitř. „Buďte tady!“ vydechnu.

Srdce mi buší do žeber.

Čtyřikrát, pětkrát, šestkrát upřeně pohlédnu na ježaté farmářské nářadí v rohu, koňské postroje na hácích, lavinu tlející slámy.

Sedmkrát, osmkrát odvrátím zrak. Možná ve stavení? „Buďte tady!“ Přejdou přes dvůr a vyjdu po schůdcích na verandu. Stará prkna zavržou, přitisknu obličej na sklo v okně. „Buďte tady!“

Devětkrát, desetkrát je tam sporák, stůl a houpací křeslo, talíře v policích. A neporušená vrstva prachu. Ani nezkusím vzít za kliku – vím, že dveře budou zamčené zevnitř na petlici.

Dvacetkrát jsem vykonala tento rituál naděje.

Tentokrát se houpací křeslo bude houpat, talíře budou vyndané z polic, ve sporáku bude plápat oheň. Někdo sejde ze schodů dolů do kuchyně – přísný, zasmušilý Hunter, který to tady všechno před sto lety vybudoval

a který tady i zemřel, přihodí do ohně další poleno a na někoho promluví. Ze stínu se vynoří vysoká postava. Znáám toho člověka do všech podrobností – široká ramena, husté tmavé vlasy, vysoké čelo a ret ohrnutý úsměvem. Teď zašeptám jeho jméno. „Phoenixi!“

Nezvládnou to, říkám si po dvacáté první.

Sedím v autě celou hodinu. Jeleni vykrácejí zpod osik. Skloní hlavy a začnou se pást. Vysoko na modrém nebi se zaleskne stříbrné letadlo, maličké jako nějaký hmyz.

Ještě jedno zklamání a srdce se mi zastaví.

Phoenix je mrtvý a navěky pryč stejně jako Summer Madisonová, Jonas Jonson a Arizona Taylorová. Krásní mrtví žijí jen v mých představách.

Zapnu motor a rozjedu se zpátečkou k dálnici.

Ve středu jsem jela do školy s nerozlučnou dvojicí, Jordan a Lucasem. Jsou teď pořád spolu, drží se za ruce, objímají se – a já jim to závidím.

Seděla jsem na zadním sedadle a vzpomínala, jak jsme to měli s Phoenixem úplně stejně.

„Co se stalo s tvým autem, Darino?“ zeptala se Jordan, pustila se Lucase jen na nezbytnou chvíli, aby se mohla otočit a položit otázku. „Brandon si ho vzal zpátky?“

„Jo, ale jen na opravu.“ Zářivě červené holčičí autíčko s béžovými sedadly a stahovací střechou, dárek od Phoenixova staršího bratra Brandona Rohra. „Mám pocit, jako by mi někdo amputoval nohu.“

„Kdy ho budeš mít zpátky?“ chtěl vědět Lucas.

Lucas mě fascinuje. Před půl rokem to byl plachej kluk, co se schovával v koutě a vypadal, jako by neuměl

napočítat do pěti. Jako když Clark Kent vejde do telefonní budky a vyjde z ní borec v modrém dresu s červenou pláštěnkou. Tenhle nový, urostlý Lucas se neschovává, dívá se vám zpřímá do očí, dokonce i přes zpětné zrcátko.

„V pátek,“ zabručela jsem.

„Tak já tě hodím domů,“ nabídl mi, když zastavil na školním parkovišti.

„Dík.“

„Hej, Darino, uvažuju, že se nechám ostříhat.“ Jordan vystoupila z auta a odhodila si z tváře krásné tmavé lokny.

„Nedělej to,“ zrazovala jsem ji. „Vlasy jsou na tobě to nejkrásnější.“

„Fakt?“

„Fakt, super.“

„A ty si svoje necháváš taky narůst?“

„Ne, v pondělí jdu ke kadeřnici.“

Vlasy nejsou mojí největší ozdobou. Jestli něco, tak by to byly oči – určitě podle Phoenixe. Výrazně si je maluju a používám řasenku, takže si jich lidi všimnou. Myslím, že už od nějakých sedmi let je mi jasné, že nikdy nebudu kráska s dlouhými rozevlátými vlasy.

Na konci chodby jsem uviděla Hannah a nechala jsem ta dvě zamilovaná ptáčata jejich osudu. „Ahoj,“ řekla jsem.

Hannah na mě počkala, až k ní dojdu. „Co s tebou bylo?“

„Kdy?“

„Včera večer. Věděla jsi, že jdeme do bazénu.“

„Už si nevzpomínám.“

Nebyla to pravda. Svítilo slunce a obloha byla modrá, ale já neměla na povalování se v bikinách náladu. Mohla jsem místo toho jet do Foxtonu, ale zavrhla jsem ten nápad – byla by to další osamělá, zbytečná pouť. („Je krásný večer. Proč nejdeš ven?“ zeptala se mě Laura, moje matka. Místo odpovědi jsem na ni vrhla otrávený pohled.)

„Byla tam Zoey, seděla na břehu.“

„Super. Jak se má?“ Zabočily jsme do třídy, byla skoro prázdná.

„Dobře. Má v plánu od podzimu zase začít chodit do školy.“

Povídat si a dávat pozor vám zabere spoustu energie, když si přejete jediné: nebýt tady. Vlastně jsem si vůbec nebyla jistá, jestli to tu celý den vydržím.

„Bude opakovat ročník. Její fyzioterapeut říká, že plavání je pro ni nejlepší, ještě lepší než jízda na koni.“ Hannah si nevšimla toho, že jsem bezvládně klesla do lavice a předstírala, že se soustředím na laptop. „Posiluje jí to svaly v nohách, to potřebuje. Trochu přibrala, což je dobře, ale ona se stresuje, že je tlustá. S Jordan jsme ji uklidnily, že má stejně pořád velikost nula.“

Vzhlédla jsem od obrazovky. Na zlomek vteřiny jsem na druhém konci místnosti spatřila Phoenixe.

* * *

„Jsi doma brzo.“

Laura má neskutečnou schopnost všechno obrátit ve výčitku.

„Jo, je to těžkej kriminální zločin.“ Chtěla jsem proletět kuchyní a zabouchnout za sebou dveře.

„Jak ses sem dostala?“

„Mám nohy.“

„Ty jsi šla pěšky?“

„Jo, mami. P-Ě-Š-K-Y.“ Otálela jsem ve škole, jak nejdéle to šlo, hledala jsem Phoenixe v každém koutě, na chodbách, u hlavního vchodu, na ulici, v kavárně v nákupním centru. Po tom nanozáblesku ve třídě, který netrval déle než mrknutí oka, se už neukázal.

Záblesk byl ale dostatečně dlouhý, abych se znovu zamílovala do toho krásného preludu v koutě.

Ale Laura si chtěla povídat. P-O-V-Í-D-A-T. Nasadila ten svůj vážný výraz, který mi říkal *já vím, jak se cítíš*. Nevěděla to, samozřejmě. Jak by mohla? Ona neztratila kluka v bitce zneprátelených gangů, aby se potom nikdy nedozvěděla, kdo mu vrazil nůž mezi lopatky. Nekomunikovala s mrtvými.

„Darino, je to už skoro rok.“

Neříkej to! Nepřipomínej mi to!

„Blíží se výročí... bude to těžký.“

Máma si myslí, že jsem úplně rozsekaná. Chtěla by, abych se přes Phoenixovu smrt konečně přenesla, dokonce

mluvila o tom, že se odstěhujeme z Ellertonu, daleko od mých vzpomínek. Můj nevlastní otec Jim říká, že by se mohl přesunout kamkoliv, našel by si bez problémů práci kdekoliv, v kterémkoli městě v zemi. Spojili se s realitou, aby nabídla náš dům k prodeji. Naštěstí ho nikdo koupit nechce.

„Mohla bys znovu zajít za Kim Reissovou,“ navrhla mi Laura.

„Byla jsem tam v dubnu.“ Moje poslední terapie byla na začátku jara. Vždycky mě překvapilo, jak se mi Kim líbí – ale ne dost na to, abych se za ní hned rozběhla.

„Pomohlo by ti to přeskočit přes poslední překážku, po dvanácti měsících.“

Byla jsem vteřinu od prásknutí dveřmi. „Ne, mami, nepomohlo.“ Návštěvu terapeutky jsem neměla na seznamu prvního výročí. Tam byla jediná položka – sebrat odvalu a vrátit se do Foxtonu. Dřív, než bude pozdě.

„Prosím tě, zlato – aspoň nad tím přemýšlej.“

Jestli vkročím ještě jednou do té stodoly a Phoenix tam nebude... jestli vezmu za kliku dveří od ranče a bude zamčeno... srdce mi vypoví službu.

„Darino?“

Zavrtěla jsem hlavou a vyběhla nahoru po schodech, brala jsem je po dvou. Vrhla jsem se na postel a přetáhla jsem si polštář přes hlavu.